

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/178/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119329747
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119329747.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom D., XXX XX A., proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom B. nábrežie X/A, XXX XX I. - mestská časť S. Mesto, v konaní o zaplatenie 3.306 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/10/2020-80 zo dňa 21. mája 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/10/2020-80 zo dňa 21. mája 2020 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.306 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému právo na 100% náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia za aplikácie ust. § 4 ods. 1, 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7 a 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len zákon č. 381/2001 Z.z.) v spojení s ust. § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, § 261 ods. 1, § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že žalobe žalobcu je nevyhnutné vyhovieť.

2. Okresný súd uzavrel, že pokiaľ išlo o samotný záväzkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, tento sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, v zmysle ustanovenia § 261 ods. 1. Poškodený je podnikateľom, motorové vozidlo, ktoré bolo pri dopravnej nehode poškodené, používal v súvislosti s vykonávaním svojej podnikateľskej činnosti a aj náhradné vozidlo si zapožičal v súvislosti so zabezpečením výkonu podnikateľskej činnosti. Žalovaný - poisťovňa je rovnako podnikateľom. Záväzkové vzťahy vznikajú nielen na základe zmluvy, ale aj priamo zo zákona. Na základe ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., poškodený (podnikateľ) je oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (žalovanému - podnikateľovi). Bolo zrejmé, že záväzkový vzťah vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, priamo zo zákona je vzťahom obchodnoprávnym s poukazom na ustanovenie § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka.

3. K aktívnej legitímácii žalobcu okresný súd zhodnotil, že táto bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávky medzi postupcom - spoločnosťou MT-MONT s.r.o. a postupníkom, ktorým bol žalovaný. Namietaná pasívna legitímácia na strane žalovaného vyplývala žalovanému priamo z ustanovenia § 15

ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Žalobca nadobudol pohľadávku postúpením a s postúpenou pohľadávkou prechádzajú všetky práva a povinnosti s ňou spojené. Teda aj aktívnu, aj pasívnu legitimáciu strán sporu mal okresný súd za preukázanú.

4. Čo sa týka existencie a vzniku škody podľa okresného súdu nebolo medzi stranami sporné, že dňa 28.12.2018 došlo v Mošovciach ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému MT-MONT s.r.o. na jeho motorovom vozidle, a to prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo poistené u žalovaného. Poškodený bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo, pričom nájom činil celkom sumu 3.306 Eur bez DPH. Poistné plnenie poškodenému nebolo poskytnuté a nebolo mu ani doručené oznámenie o ukončení šetrenia poistnej udalosti do dňa podania žaloby na súd. Existencia škody bola jednoznačne preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou medzi postupcom MT-MONT s.r.o. a postupníkom, ktorým bol žalovaný, kde v článku 5. tejto zmluvy došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok titulom odplaty za postúpenú pohľadávku s nájomným. K úhrade nájomného došlo započítaním, teda aj existenciu škody mal okresný súd jednoznačne za preukázanú. Pokiaľ išlo o dĺžku nájmu, sadzbu nájomného, ako aj účelnosť nájmu, táto nebola zo strany žalovaného namietaná. Okresný súd konštatoval, že k dopravnej nehode došlo dňa 28.12.2018, teda v období medzi Vianocami a novým rokom. K zapožičaniu náhradného vozidla, ako bolo preukázané zmluvou o nájme došlo dňa 3.1.2019 a poškodené vozidlo bolo poškodenému vrátené po oprave, ako vyplývalo z faktúry č. 1910118 dňa 1.3.2019, do ktorej doby reálne aj nájom trval, teda išlo o dobu nevyhnutnú počas opravy poškodeného motorového vozidla. K účelnosti nájmu mal okresný súd za zrejme zo samotnej zmluvy o prenájme vozidla, že poškodený si zapožičal a využíval náhradné vozidlo na zabezpečenie chodu firmy v rámci Žilinského kraja. Bola tak preukázaná aj účelnosť vynaložených nákladov za nájomné. Okresný súd mal preukázanú škodu čo do dôvodu, aj do výšky s tým, že táto škoda, ako bolo preukázané, vznikla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 28.12.2018 s tým, že táto náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a plní sa skutočná škoda. Preto okresný súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy tak, ako si ju žalobca uplatnil.

5. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný v podaní zo dňa 16.06.2020. Ako dôvody odvolania poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, keďže mal za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný považoval rozsudok okresného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie okresného súdu nie je presvedčivé, na základe zdôvodnenia za aplikácie ust. § 220 ods. 2 tretia veta CSP. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre nájomného, z čoho vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Žalovaný poukázal na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že ak poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzavrieť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, pretože túto pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo však bolo v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry za nájomné nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení, tak ako to uviedol okresný súd. Zo zmluvy o postúpení jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky, podľa názoru žalovaného neexistujúcej a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálné následne nemohla vzniknúť pohľadávka na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Podľa žalovaného žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt v danom súdnom spore. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi, t.j. neexistoval predmet postúpenia, preto takýto právny úkon bol podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka

zjavne absolútne neplatný. Žalovaný žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

7. K doručenému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Považoval rozsudok okresného súdu za správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Tvrdenia žalovaného, že sa okresný súd nevysporiadal so skutočnosťami a nedostatočne odôvodnil svoje závery, považoval žalobca za neopodstatnené. Výsledky vykonaného dokazovania preukázali aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu podľa predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Žalobca považoval za zavádzajúce tvrdenie žalovaného uvedené v odvolaní o tom, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Prenájom náhradného vozidla je podľa ustálenej judikatúry považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú ujmu, ktorú bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu.

8. K namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie žalobca poukázal na základné princípy CSP vyjadrené v Čl. 4, Čl. 5, Čl. 15 a Čl. 17 s tým, že nestotožnenie sa žalobcu s názorom okresného súdu, riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 13Cob/75/2018 v obdobnej veci konštatoval, že ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na ňom, aby poskytol v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by podložil svoje závery.

9. V prípade namietania absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keď došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, tak toto nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky ako dokument predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému zostal zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Poškodený v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou tohto motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom v tomto prípade je žalovaný a nie poškodený, pretože v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda najneskôr v tento okamih aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tvrdenie žalovaného, že vôľa účastníkov zmluvy o postúpení smerovala najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, považoval žalobca za ničím nepreukázané, nepodložené. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

10. Žalobca uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 vo vzťahu k posúdeniu zmluvy o postúpení pohľadávky. Uviedol, že predmetná zmluva tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán. V rámci predmetnej zmluvy došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním. Z uvedeného nie je možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody formalisticky. Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. Ďalej žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v obdobných veciach a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018. Žalobca navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny, s priznaním trov odvolacieho konania.

11. Postupom okresného súdu bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému, s možnosťou vyjadrenia sa k nemu v lehote 10 dní, a to podaním okresného súdu zo dňa 11.8.2020 (č.l. 109 spisu), ktorý túto možnosť do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

12. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaného a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

13. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/178/2020-126 zo dňa 13.01.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia dňa 16.02.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

14. Primárne krajský súd vzhľadom aj k rozsahu vyvolaných súdnych sporov medzi žalobcom a žalovaným poukazuje na ustanovenie § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalovaného v tejto veci vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 16.06.2020. Pokiaľ žalovaný nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní zo dňa 16.06.2020, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalovaného. Inými slovami, ak žalovaný v odvolaní zo dňa 16.06.2020 nerozporoval iné skutočnosti, závery prijaté okresným súdom, napríklad vzťahujúce sa k základu a výške nároku, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takýchto odvolacích dôvodov žalovaného podrobil posudzovaniu závery okresného súdu, viažuce sa k základu a výške priznaného nároku. Ak nie je odvolateľom vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, z ktorého dôvodu potom pre viacero vyvolaných a prebiehajúcich sporových konaní medzi rovnakými stranami sporu nie je možné bez ďalšieho odkazovať na rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne na jeho potvrdzujúce, resp. zmeňujúce výroky súdnych rozhodnutí bez toho, aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo v rámci zafinovaných odvolacích dôvodov sa stalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) ust. § 379 CSP. Z uvedeného vo všeobecnosti vyplýva, že nie je na mieste, ak odvolateľ bez ďalšieho poukazuje len na výsledok odvolacieho konania bez toho, aby sa rozlišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom v nadväznosti na odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť nielen vzhľadom k prebiehajúcim viacerým súdnym sporom medzi žalobcom a žalovaným, ale aj z dôvodu, že sa poukazuje bez ďalšieho na prijaté rozhodnutia odvolacieho súdu, bez poznania a diferencovania rozsahu a dôvodov odvolania, ktorými je krajský súd ako súd odvolací viazaný, a to všetko za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

15. Za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalovaného. Ak žalovaný nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Čo nebolo predmetom odvolania žalovaného, t.j. čo žalovaný v odvolaní nenamietal, sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím.

16. Jedným z odvolacích dôvodov žalovaného bola námietka, že rozsudok okresného súdu, jeho odôvodnenie nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 tretia veta CSP, keď odôvodnenie rozsudku okresného súdu

nie je podľa názoru žalovaného presvedčivé. Tento odvolací dôvod žalovaného krajský súd nevyhodnotil ako relevantný. Po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu, jeho odôvodnením je nevyhnutné konštatovať, že toto má náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd jasným a dostatočným spôsobom vysvetlil závery svojho rozhodnutia, a to nielen skutkové, ale aj právne. Zo strany okresného súdu v napadnutom rozsudku boli dané odpovede na všetky podstatné okolnosti sporovej právnej veci, ktoré boli v konaní pred okresným súdom namietané. Už je rozhodovacou činnosťou nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR ustálené, že pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Rozsudok okresného súdu nie je nesprávny, nezákonný, ani arbitrárny, tak ako to namietal žalovaný v odvolaní. Opätovne krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 476/2017 - 14 zo dňa 1. augusta 2017). Krajský súd na základe rozsahu odvolacích dôvodov a odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu nezistil, že by závery súdu prvej inštancie boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a zo záverov okresného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov (poznámenáva krajský súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný v rámci ním podaného odvolania a vyjadrených odvolacích dôvodov nestotožňuje so závermi okresného súdu, sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany konania, vrátane jej dôvodov a námietok.

17. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany, v rozsahu ktorý postačoval na konštatovanie, že žalovaný dostal odpoveď na všetky podľa neho vyjadrené podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd vzhľadom k uvedenému poukazuje na to, že mal v rámci svojho konania spôsobilý predmet posudzovania, hodnotenia, a to rozsudok okresného súdu s náležitosťami odôvodnenia, ktoré vyžaduje ust. § 220 ods. 2 CSP.

18. Ani v odvolacom konaní na základe vymedzených odvolacích dôvodov žalovaného zo dňa 16.06.2020 neboli rozporované okolnosti, že dňa 28.12.2018 došlo v Mošovciach ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému MP-MONT s.r.o. na vozidle EVČ: ZA1211B, ktorá škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Nebolo sporné, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo, ktoré si prenajal u žalobcu v zmysle Zmluvy o nájme č. 3/19 zo dňa 3.1.2019, po dobu opravy poškodeného vozidla, po skončení ktorého nájmu bola žalobcom vystavená poškodenému faktúra č. 190101 splatná dňa 15.3.2019, na celkovú sumu 3.967,20 Eur s DPH. Poškodený si uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody, pričom mu poistné plnenie nebolo poskytnuté a ani nebolo mu doručené oznámenie o ukončení šetrenia poistnej udalosti. Predmetom sporu sa preto stal nárok na poistné plnenie 3.306 Eur (suma bez DPH) z titulu náhrady nákladov (škody) vyplývajúcich z poistnej udalosti a vo vzťahu k tomuto nároku žalobcu smerovali odvolacie dôvody žalovaného v tom, že žalobca nebol v danom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaným, pretože ho Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá s poškodeným MP-MONT s.r.o. k uplatňovaniu tohto nároku neoprávňovala, keďže žalovaný bol toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávky nie je v súlade s ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka a takýto právny úkon je podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, ak predmetom zmluvy o postúpení bolo postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktoré žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi, t.j. neexistujúci predmet postúpenia.

19. Krajský súd uvádza, že s týmto odvolacím dôvodom žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu z titulu námietky k zmluve o postúpení pohľadávky sa nestotožňuje. Vyplýva to zo samotného obsahu a zmyslu nároku poistného plnenia. Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tom, že poškodený MP-MONT s.r.o. nebol majiteľom pohľadávky a ani v tom, že by neexistoval predmet postúpenia, keď podľa žalovaného predmetom mala byť pohľadávka poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Krajský súd k nerelevantnosti tohto odvolacieho dôvodu žalovaného upriamuje pozornosť

na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 1.3.2019 (č.l. 8 rub spisu), uzavretú medzi žalobcom a poškodeným MP-MONT s.r.o.. Predmetom zmluvy o postúpení bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu nároku voči poisťovni, na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, na vozidle Subaru Outback, EVČ: ZA121IB. Predmetom postúpenia preto bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia, ktorá sa skladá aj z nákladov na nájom náhradného motorového vozidla, inými slovami ide o nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovni, t.j. predmetom postúpenia bola pohľadávka, čo zodpovedá ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmet postúpenia je vyjadrený zmluvnými stranami zmluvy o postúpení pohľadávky v článku 1.. Nemožno sa preto stotožniť s argumentáciou žalovaného v tom, že by poškodený - MP-MONT s.r.o. nepostupoval pohľadávku ktorú mal, resp. že by predmetom postúpenia bol neexistujúci predmet postúpenia, prípadne, že by predmetom postúpenia bol záväzok poškodeného MP-MONT s.r.o. na zaplatenie nájmu žalobcovi z titulu užívania náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistnom plnení pozostávajúca z nákladov nájmu za užívanie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, kedy vo vzťahu k tejto postupovanej pohľadávke poškodeným dlžníkom bol žalovaný. Okresný súd správne skonštatoval v odseku 24. svojho odôvodnenia, že ak k úhrade nájomného došlo formou započítania (čo poznamenáva krajský súd je jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. spôsob úhrady), tým existencia škody bola preukázaná, ak sa zmluvné strany Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 1.3.2019 dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo navzájom započítavajú. Dlžníkom z nároku na poistné plnenie nebol poškodený, tak ako to tvrdil žalovaný v odvolaní, keďže vo vzťahu k tomuto nároku na poistné plnenie, ktorý bol predmetom zmluvy o postúpení, dlžníkom je žalovaný, ktorá pohľadávka nároku na poistné plnenie, ak sa stala predmetom zmluvy o postúpení, tak nie je možné konštatovať neexistujúci predmet postúpenia, ale to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 1.3.2019 mala spôsobilý predmet postúpenia a ide o platný právny úkon.

20. Krajský súd v zhrňujúcich záveroch dodáva, že z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným vyplynulo, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovni, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla, ktorý poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za prenájom vozidla, ktorú postúpila žalobcovi, a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 1.3.2019 bola neplatná, resp. že by odporovala ust. § 524 a nasl. ustanovenia Občianskeho zákonníka v tom, že by predmetom postúpenia mal byť neexistujúci dlh, resp. dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Zvýrazňuje krajský súd to, že predmetom postúpenia bola pohľadávka poškodeného na poistné plnenie a túto postupovanú pohľadávku nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla.

21. Iné odvolacie dôvody zo strany žalovaného v ním podanom odvolaní neodznali, preto na základe uvedených zhodnotení a záverov bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý výrok osobitne odvolacími dôvodmi žalovaného nebol napadnutý, avšak ako výrok závislý od výroku vo veci samej bol rovnako potvrdený ako vecne správny.

22. Krajský súd vo vzťahu k svojim zhodnoteniam a záverom uvádza, že pokiaľ rozvinul svoju argumentáciu pri vysporiadaní sa s odvolacími dôvodmi žalovaného, tak tento jeho postup bol v súlade podporne aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2011 zo dňa 25.04.2012, z ktorého vyplýva, že ak sa odvolací súd stotožní so závermi okresného súdu (poznamenáva krajský súd, viažuce sa len k odvolacím dôvodom žalovaného), tak nedochádza k porušeniu zákona, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť rozhodnutia okresného súdu a navyše rozviedol tiež vlastnú argumentáciu.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.